

Marafkó László

Harangvirág

Az ismerős dallam, mint egy kihunyó parázs füstcsíkja, ott imbolyog az utca felett. Idős asszony, alatta összecsukható székecske, tangóharmonikát nyaggat, a hangsor néha megsziklik, megcikkan, más fekvésbe csúszik. Ronda idő járja, így, északon a hideg még keményebb, mint otthon. Az anyja mindig ezt hallgatta, kislemezeiről: Harangvirág... Szécsi Pál énekelte. Ha túl hirtelen lépett be a szobába, észrevette, hogy az anyja könnyezik. Ez már a szülei válása után volt. Legközelebb, ha szólt a dal, az előszobában inkább harakolt, dérrrel-dúrral vetkőzött, hogy az anyjának legyen ideje összeszednie magát.

Másnap újra ott látja az öregasszonyt, ugyanott. Egy darabig ácsorog, pedig bent, a munkahelyén nemigen viselik el a késést, aztán pénzt dob a kalapba, s megkérdezi: „Maga magyar?” A nő értetlenül néz rá. Németül kérdi, milyen nemzetiségű, mire rossz kiejtéssel jön a válasz, hogy szerb.

Este, az albérlésében, az interneten rákeres a dallamra: régi nóta, a XIX. századi szerző román, és a túlságosan is fülbemászó dallam bejárta az egész kontinenst.

60

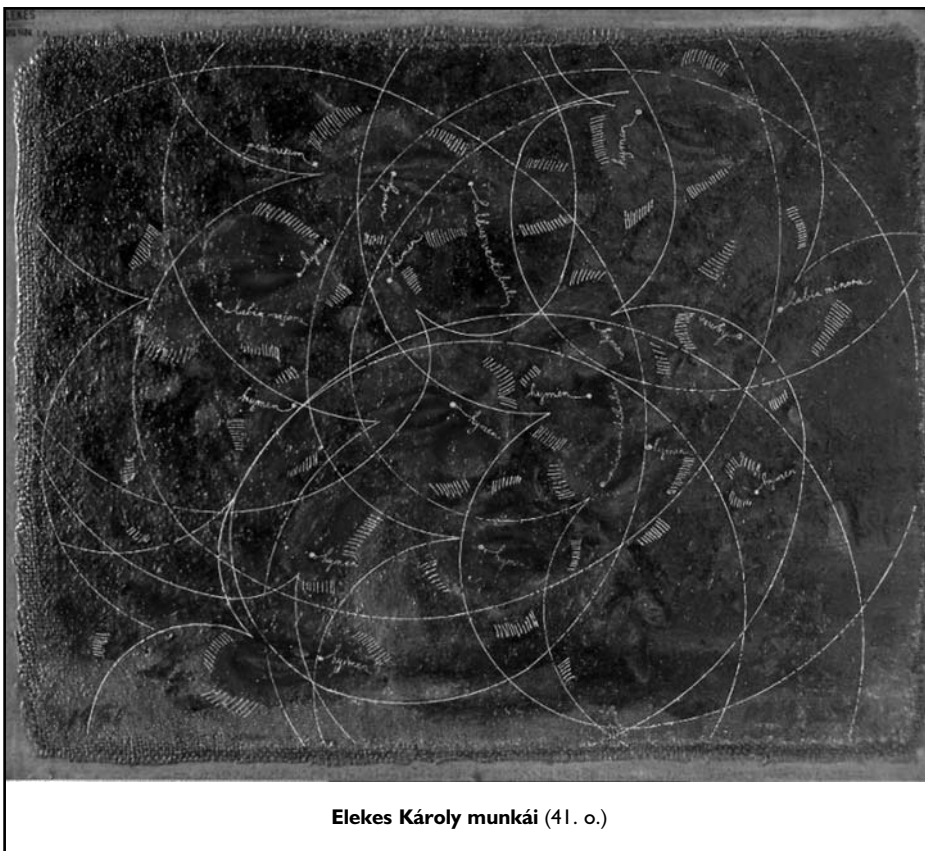
Anyjától kamaszkorában nem merte megkérdezni, mire emlékezteti a Szécsi-lemez – talán egy esztrádműsorra, születésnapra, az első együttlétükre... Napokig szinte várja, hogy munka után siethessen az albérlésébe, az internetről letölti a számot, s tízszer is meghallgatja. Anyja már rég nyugdíjas, rossz állapotban van, ezért is küld haza neki rendszeresen a keresményéből, eltitkolva, hogy véstartalékja sem maradt, ha ki mennék, és drágább helyre kényszerülne. De hadd higgye, hogy a fiának „kint” jól megy. Otthon programozóként minden gyatra alkalmi megbízást el kellett vállalnia, hogy valahogy talpon maradjon, itt viszont végre egy normális cégnél dolgozhat. Csak az esték... A magányos, hátsó udvart bámuló esték. Ez a Harangvirág most szinte betölti és kivilágítja a szobát.

Talán a harmadik héten, mikor befordul a sarkon, mintha megmozdulna alatta a föld: asszonynak, széknak hült helye. Bámul bele a reggeli siető, begubózott, felhajtott gallérú emberek arcába, mintha ők tudnák, hol az öregasszony, aki pedig – most már kimondhatja – istentelenül hamisan játszott. De minden reggel ott volt a helyén, s a dallam meg, mint egy útra bocsátó, jó meleg kávé, kedvet adott szinte egész napra.

Most kicsorbult nap várja, tétova, döcögős. Este nem is teszi fel a Harangvirágot.

Utánanézz a címben szereplő növénynek. Nyár elejétől egészen az őszi fagyokig virágozik. Hát azon már jócskán túl vannak. Vajon megbetegedett az asszony, vagy áttette a fellépőhelyét más városba, más országba? Még hogy fellépés? Elkámpicsorodva mosolyog. Diszkrét koldulás.

Nem is megy arra, a megszokott sarok felé, inkább egy utcával arrébb fordul be. Majd jönnek az ízületeket elüvegesítő, száraz hidegek. És ki tudja, hol, melyik városban, melyik sarkon a könnyekig behízeglő, tekerdő, meg-megszaladó dallam virágszirmaiban az első pillanattól ott bujkál az ősz.

Elekes Károly munkái (41. o.)